

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Manna Animæ Sev Exercitium Facile Simul Et Fructuosum Illis, Qui Quoquo Modo Vacare Orationi Desiderant

Segneri, Paolo

Dilingæ, 1699

XVIII. Discite à me, quia mitis sum, & humilis corde, & invenietis requie[m]
animabus vestris. Matt. 11. v. 29.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48281](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48281)

XVIII.

Discite à me, quia mitis sum, & humilis corde, & invenietis requiẽ animabus vestris. Matt. II. v. 29.

Considera, quantum homo natura sua invenire quietem desideret, sed ad eam non pertingat. Interiorum aetherborum absque illa requie. Job. 30. v. 27. quippe quod vim in se prorsus contrariam. Homo ad inveniendam quietem naturaliter quid facit? Effugere nititur, quidquid eum turbare potest, murmurando contra eos, qui turbationis sunt causa, vincendo, ulciscendo, quod perinde est, ut contentas obtinere ab undis maris, ne in te irruant. oportet ergo non tum fugere procellas (id quod impossibile est homini degenti in medio undarum) quam in ipsi procellis non moveri, instar scopuli maris fluctibus expoliti. Non timebo millia populi circumstantis me. Ps. 3. v. 3. Fuit et Philosophus, qui jam olim istam traderet doctrinam, sed splendide magis quam solide. Primus in hoc orbe terrarum cum fundamento Christus tradidit veritatem allatam. Et ideo hic ait: *Discite à me*, quod signum est doctrinam esse veram, ut ab ipso disceres prædicere veritatem, sanare ægros, suscitare mortuos, pede firmo in ambulare aquis. portus quid hoc foret? Christus non tam dignus fuit admiratione propter infinita miracula, quæ patravimus in terris, quam propter innumera, quæ dedit

Manfuetudinis & Humilitatis exempla ante ipsum nunquam visa vel audita omnibus retro seculis. Recte ergo dicit: *Discite à me, quia mitis sum & humilis corde.* si duas has virtutes, quas Christus docuit, exercere noveris, nã tu quietem invenies optatam. Itaque accingere tanquam attentus discipulus ad audiendam ejus doctrinã; cum in ista sit fundanda tua requies, ut sit stabilis. *Fundamenta aeterna*, quæ sola nunquam vacillant, *supra petram solidam.* Eccl. 26. v. 24.

2. Considera omnia, quæ possunt turbare quietem tuam, vel extrinsecus advenire, vel intus nasci. Extrinsecus adveniunt contemptus, adversi casus, & alia ejusmodi mala. Intus nascuntur defectus tui tam Physici quam morales, qui aliquando perturbant magis quam quævis mala extrinsecus advenientia. contra priora mala te arma per mansuetudinem: contra posteriora per Humilitatem. Mansuetudo facit, ut iram reprimas, atque adeo non movearis ad ea præsertim mala, quæ improvisò tibi foris accidunt. Humilitas facit, ut reprimas spiritus nimis elatos, atque adeo ne movearis illis malis, quæ intus oriuntur, qualia sunt proprii defectus, dum ostendit eos apte tibi convenire. nam quid aliud germinet terra tua nisi lappas viles &

tribulos? si his virtutibus id demum consequaris, ut non turberis, james quietus. Ideo dicebat Christus: *Discite à me, quia mitis sum, & humilis corde*. non solum dixit: *quia sum humilis corde*; nam sola interna Humilitas, sine exercitio tolerantiae quotidiana non sufficit ad reprimendas perturbationes, quae extrinsecus nascuntur. Nec solum dixit, *quia mitis sum*, nam solum Exercitium tolerantiae quotidiana sine Humilitate internâ non durat. Ad hæc Mansuetudo sola facit, ut feras contemptus, & adversa, quae accidunt, cum Humilitas juncta Mansuetudini non solum faciat, ut feras, sed etiam ames. Humilitas sola facit, ut tolere defectus, quos in te conspicias, tanquam dignos te (nam eos amare, cum de moralibus agitur, nunquam est licitum) at Mansuetudo Humilitati juncta facit, ut non solum tolere, sed & domes magnâ saltem ex parte, auxilium præstando ad perveniendos saltem omnes illos defectus, qui ab Irascibili nascuntur, & plerumque faciliores & crebriores existunt. Ad hunc statum si perveneris, vide, tantisper, quam præclara sit quies tua. *Modicum laboravi, & inveni mihi multam requiem.* Eccl. 31. v. 35. Non solum inter tempestates jam es instar scopuli, qui eas non curat, quia habet extra se, sed es instar Olympi, qui eas nec sentit quidem, quia habet infra se. Porro tam Mansuetudo quam Humilitas debent ex corde proficisci: *Mitis corde, Humilis corde.* Ideo Christus tam aperte dicit: *Discite à me*:

omnes enim, qui ipsum persequuntur non tam possidere virtutes suas, quam eas prenare docuerunt. Tu vero illas prenas duntaxat, an retineas des?

3. Considera doctrinam tuam, christam à Christo traditam, in mente cognosci; difficultas in via tuatur. & hinc pariter Christus dicit: *Discite à me.* ad eam te cogitandum, ubi plus corde studetur, et mente, & discas, ad scholam tuam orationis: in hac frequenter cogitandum Christo. pete ab illo, ut te, quem qualem ipse se gesserit in calibus paulò gravioribus, quam sum tuus, dehis, quam citò futurus fueris. *Qui appropinquant pedibus eius, et de doctrinâ illius.* Deuter. 33. Quae fuit ejus Mansuetudo interternos, omnis generis insulsi, *Agnus coram tendente se sine vi non aperuit os suum.* A. R. 2. v. 2. Humilitas inter debilitat, non ternas, imò inter peccata, non tamen imposita sibi sentit, cogit propria? *Longè à salute meorum delictorum meorum.* Pl. 1. v. 2. facile discernas, humilitate tua Mansuetudine, an mansuetudine tua Humilitate. semper utrumque præstatem, *Mitis sum & humilis corde.* Deinde, & in hac schola observa, quae Magistri fortè hanc doctrinam prædicere tibi possent docendo. O Magister, eam docet infundendo. O Magister, præstantem! primò dat exercitium doctrinam, deinde eam intelligere, est vis ejus sanctissimæ gratia.

ideo dicit verbis tam disertis. *Discite* non ab ipsis meis Angelis, non à prophetis, non à Prædicatoribus, nec à scribis meis, sed à me. Cum Christo in oratione agendum: *quia Dominus dat sapientiam.* Prov. 2. v. 6. alii dicunt, ipse dat. Nemo unius reperitur in mundo, qui hanc praxin alià in schola didicerit, quàm orationis. Quid mirum ergo, si non discas? nimium stertaris à schola.

4. Considera de tot aliis virtutibus, quas poterat laudare ut proprias, has Christum elegisse, Mansuetudinem & Humilitatem, quia venit istas præcipue cælis asserre. Itaque sicut Mercator, licet valde opulens, amat singulariter ostentare merces magis peregrinas, sic Christus fecit. O quanta in ipso erat in mundo mercis humana penuria! *Querite justum*, dicebat olim Sophonias ceu rarum prodigiū, *Querite mansuetum*, sed quid dicere valuit, dicendo *justum*? dicere voluit *humilem*, juxta illud: *Justus prior accusator sui.* Prov. 18. v. 17. nihil

ominus non est usus hoc vocabulo, quia etate illà vix esse intellectus, tam pauci erant, qui exercerent rem significatam. Deinde quis nescit has duas esse virtutes, quas necesse est hominem Christianum, qui nascitur ad patendum, frequentius deducere ad usum? Non est semper in promptu occasio exercendi liberalitatem, exercendi commiserationem, charitatem, obedientiam, at semper promptissima est occasio exercendi simul Mansuetudinem & Humilitatem, quæ velut fortes solent invicem porrigere manum præcipue in casibus adversis. Denique Christus venit allaturus in terram illud bonum, quod extra ipsum inveniri nunquam poterat, nempe quietem cordis, ut idcirco eo vix nato ad illam annunciandam descenderint Angeli: *Gloria in excelsis DEO, & in terra pax hominibus bonæ voluntatis.* porro ad hanc quietem obtinendam virtutes istæ, ut vidimus, præ ceteris conducunt: & ideo Christus etiam præ omnibus docendas suscepit: *Discite à me &c.*

XIX.

Jugum enim meum suave est, & onus meum leve. Matth. 11. v. 30.

Considera, quomodo bene percepta maxime ab Exemplo Christi, Mansuetudine & Humilitate, non solum inventurus sis illam eximiam quietem, de qua univertim locutus sum meditatione præcedenti, sed clarè appariturus (quemadmodum particula-

rius ad propositum nostrum præmissum fuit in altera) jugum, ad quod Christus tanquam Dominus Mansuetissimus & Humillimus invitat, sine comparatione portatum esse facilius, quàm quod Mundus imponit tanquam Tyrannus arrogans & inhumanus. id quod